

BAJTÁRSI

LEVÉL

1956. IX. évf. 5. sz. levél.

43. oldal.

Driebergen, 1956. május 15.

EMLEKEZÉS AZ 1956. ÉVI HŐSÖK NAPJÁN!

Nemes tettek emlékének megőrzése és ünneplése az a csodálatos forrás, amelyből az utódok az erkölcsi világrend megteremtéséhez és fenntartásához, hazájukért és szabadságukért folytatott küzdelmeikhez erőt és hitet merítenek. A magyar haza 1000 éves fennállása alatt sok ilyen forrás fakadt.

Ezer éven át éltünk benső, magasztos hittel a kereszténység szent törvényei szerint és védtük hősiessen a kereszténységet, a nyugati kulturát, erkölcsöt és Hazánkat a vad, kegyetlen, istentagadó, minden nemes intézményt elpusztító keleti hordákkal szemben.

Sohasem viseltünk hódító háborút. A kardot mindig csak neves eszmékért, a keresztény hit megvédéséért, védtelenek oltalmáért, megsegítéséért és becsületért húztuk ki hüvelyéből. Soha nem támadtunk, mindig csak védekezünk.

A legutóbbi két világháborúba sem a haszonlesés és zsákmány reményében sodródtunk bele, hanem életfenntartási ösztönünk kényszerített minket, hogy az irtózatlan harcban Hazánkért, Nemzetünk fennmaradásáért és szabadságáért résztvegyünk.

E harcokban nemzetünk színe-java maradt a csataterén. Egy nemzet sem hozott nemes eszmékért olyan nagy véraldozatot, mint a magyar. Budapest kétségbeesett védelmében asszonyok, aggastyánok, gyermekek áldozták életüket a Haza és Nyugat népeinek oltárán. Ezeknek hősi lelke az 1000 év alatt elesett vitéz harcosok lelkével együtt mind a magyar szótól hangos Hadaik Utján aggodalmaskodnak Hazánk jövőd sorsa felett és remélik, hogy véraldozatuk nem volt hiába való és felébred a szabad nemzetek lelkiismerete, hogy igazságot szolgaltassanak nekünk.

Mi, életben maradottak, a "Hősök Napja"-nak megünneplésével rójuk le hőseink iránt való hálánkat.

E nap 12-ik emigrációs évfordulóján emlékezünk meg kegyetlennel és magasztos lélekkel hősi halottainkról, vitéz csendőr bajtársainkról, akik már békében is veszélyes szolgálatuk teljesítése közben védtek a magyar életet, vagyont, szabadságot lelték halálukat, majd amikor a keleti hordák elárasztották a magyar földet, fegyverrel kezükben csapatkötelékben, sőt egyenként is harcolva utolsó lehetőségükig védték a Hazát, áldozták fel életüket az egyenlőtlen harcban, vagy a veszített háború után az embertelen vad bolsevista terror miatt vesztőhelyen szenvedtek vértanu halált.

Áldozatkészségük ragyogjon langoló üstökösként előttünk! Szolgáljon nekünk és utódainknak az önfeláldozás, kötelességtudás, hazaszeretet nemes mintaképeül!

Szálljon e napon buzgó fonásunk hősi halottaink, dicső elődeink boldogult lelkéhez, hogy legyenek azok szőzibőink az Egok Uránál, a magyarak Istenénél, hogy szenvedéseinket megelőgelve adja vissza négy folyónk öntözze termékeny rónánkat, határunkat védő erdős bérceinket. Szabadítsa fel Hazánkat a kegyetlen zsarnokság járma alól, hogy szabad emberré ujjá építhessük a föld gyöngyökrétáját, Kárpátot: övezze Hungariát!

Mély hódolattal tisztelgünk hősi halottaink omlóira előtt!

HAZÁTLANUL!

Hazátlanul, most messze idegenben,
Szétszört lévelként szenved a magyar,
Otthon maradtott drága vércinkért
Véres karmával sorsunk átka mar.

Vérzünk értetek, honunk Mátyásjai,
Hordozzuk mi is szenvedéseket,
Ebben s álmainkban mindenütt kísér,
Szenvedve e mint vérzünk értetek.

Fájdalom marja elfáradt lelkünket,
Könnyünk pereg, ha Rátok gondolunk,
Minden vígacszunk egy-egy éjszakára,
Ha Benneteket visszaélmodunk.

Minden álmunkra fájó sebeket rak
Az ébredésünk, szomorú valónk,
Istenünk! Te a bujdosók Istene,
Védd meg fajtánkat, légy jóakarónk!

Hazátlanjaid vidd el Magyarhonba!
Találjuk meg az elrabolt hazát.
Igazságunkban Te legyél bíránk,
Védjed népünknek tiszta igazát!

Magyarjaidból, akik megmaradtunk,
Formálj egy örök, szent összefogást!
Ezért sír lelkünk, a bujdosók lelke,
Sírva küld Hozzád, Istenünk, fohászt.

Hajas István.

...ooo...

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Eisenhower Elnök április 21-én tartott rádió-beszédében azon reményének adott kifejezést, hogy az emberiség talán egy termékenyebb béke-s-jövők néz elébe, ha a Kreml urai végre belátják, hogy nem elég Stalin tetteinek elítélése, hanem mindazokat az igazságtalanságokat, amelyeket különösen külpolitikai vonatkozásban elkövetett, jóvá is teszik.

Stalin utódainak tehát bizonyosságot kell tenniük arról, hogy az emberiség béke-s fejlődését komolyan akarják. Ha hozzájárulnak Németország egyesítéséhez és a Kelet-európai leigázott államokban szabad választások tartásához, csak akkor lehet szó arról, hogy a Nyugat szabad népei éberségüket csökkentik. Addig pedig, amíg a népek ellen elkövetett igazságtalanságok jóvá nem tételnek, "nem fogunk belefáradni abba a szabadlatlan munkába, amely az egykor szabad népek rabszolgaságának béke-s uton való megszüntetését tűzte ki céljánál".

A tűz találkozott a vízzel, amikor a két kommunista vezér világszonzációbá vált látogatása áprilisban lezajlott Londonban. Bulganin és Krucsev lo napig tartozkodott Angliában. De az angol nép - polgárság és munkásság egyaránt - nagyon hűvösen fogadta őket, az Angliában élő anti-kommunista népcsoportok pedig bírasi méretű tiltakozó felvonulásokat rendeztek s ezzel minden illúzióját megrontották a két beképzelt látogatónak. Pedig mindent elkövettek, hogy az angol nép szimpatiaját megnyerjék. Ugy a királynőnek, mint családtagjainak nagyon értékes ajándékokat vittek. A hivatalos fogadtatás abszolút korrekt, de szintén hűvös volt. A legnagyobb csalódást mégis az keltette bennük, hogy az Angol Munkás Párt vezetősége is rideg fogadtatásban részesítette a két kommunista nagyságot. A munkáspárt elnöke két névjegyzéket szándékozott át-nyújtani Krucsevnek, kérvén őt, intézkedjék az abban felvett személyek szabadon bocsájtása érdekében. Az egyik azoknak a szociáldemokrata vezetőknek neveit tartalmazta, akik az oroszországi büntető-táborokban sínylődnek, a másikban pedig a Magyarországi, Csehszlovákiai, Lengyelországi, Romániai, Észt- és Lettországi, valamint Litvániai börtönökben fogvatartott szociáldemokraták neveit feltüntette. E két névjegyzék átvetését Krucsev azzal a rövid indoklással tagadta meg, hogy nincs tudomása arról, miszerint ilyen foglyok léteznek Oroszországban, míg a többi fogvatartott államokban fogvatartott személyek szabadlára helyezése érdekében

a beavatkozás nincs módjában.

Az angliai hivatalos megbeszélések tárgya volt: 1./Németség egyesítésének kérdése. 2./A leszerelés. 3./A közelkeleti helyzet békés megoldása. 4./Kulturális kapcsolatok felvétele. 5./Kereskedelmi szerződésről kötése. Az első három pontban a Kroml urai nem voltak hajlandók a nyugati államok nézeteivel ellentétes eddigi rideg álláspontjuk megváltoztatására, ezekben tehát eredmény nem volt elérhető. A negyedik pontban némi közeledés történt és talán az 5./ pontban érték el a legtöbb eredményt, mert a kereskedelmi szerződések megkötése céljából a szakértők bevonásával további tárgyalásokat helyeztek kilátásba. Talán Eden miniszterelnök is ennek reményében vette tudomásul Moszkvába való meghívását.

Az orosz kommunista párt hivatalos szócsövében a Prawda-ban Krusev elkeseredett hangon nyilatkozott angliai utjairól. Különösen a mu kaspártot, illetve annak vezetőit támadta s kijelentette, hogy kimondottan meg akarták rontani a látogatás hangulatát. A látogaték benyomása szerint e párt mai vezetősége csupa reakciós elemekből áll, mert elsőrangú feladatuknak a fogvatartott szociáldemokraták szabadon bocsaj-tását tekintették.

A kommunista pártokbana XX. moszkvai kommunista pártkongresszuszson hozott határozat értelmében mindenütt s így Hazánkban is megindult a tisztogatási folyamat, a Stalintalanítás. A magyar kommunista párt közleményei Rákosi (Roth) Mátyást teszik felelőssé Rajk kivégzéséért, támadják a személyi kultusz kifejezőségeit. De Mátyás még mindig díktál, pedig hozzá hasonló lengyelországi és bulgáriai Stalin hú tanítványokat már megfosztották eddigi vezető pozíciójuktól. Reméljük, hogy rövidesen a magyar nép "nagy tanítómestere" is bekerül a kommunista sülyesztőbe. A kollaktív vezetés meghirdetése után semmit sem változott a kommunista terror és amint az egyik rádió-komentátor taláiban megjegyezte: "Baladnak a régi úton az élők ellen, halottak ellen". Eddig ugyanis csak kivégzett kommunista nagyszókat rehabilitáltak, de az ÁVO-t, az internálótáborokat, a bűnszervezeteket változatlanul fenntartják s a bebörtönzött még élő sok ezer nem kommunista politikai foglyot nem bocsajtották szabadon.

Algírban tovább tartanak a harcok, Cyprus szigetén a gyilkosság miatt kivégzett két fiatal görög halála után újból fellángoltak a zavargások.

A leszerelési albizottság londoni további tárgyalásait is az orosz ellenkezés miatt, bizonytalan időre elnapolták.

A közel-Keleten pedig a múlt hónapban majdnem háborúra került sor Izrael, illetve másik oldalról Egyiptom, Líbanon, Syria és Jordánia között. Az ENSZ vezértitkárának az említett országok fővárosaiban folytatott személyes tárgyalásainak eredményeként az ellentétek békés úton való rendezését remélik.

Időközben a bagdadi paktumban résztvevő államok és az Atlanti-Szövetség tagjainak külügyminiszterei tanácskoztak. Lényeges határozata e tanácskozásoknak, hogy a szabad világ védelmi erejét fenn kell tartani, sőt fokozni szükséges mindaddig, amíg a Szovjet világgá kiabált újabb békés szándékát tettekkel nem bizonyítja. Ezenkívül az U.S.A. csatlakozott a bagdadi paktum -ennek nem tagja- gazdasági tanácsához, míg az Atlanti-Szövetségben résztvevő államok együttműködését a jövőben gazdasági és politikai tere is kiterjesztették, melynek mikénti megvalósítására a kanadai, norvég és olasz külügyminiszterek a legközelebbi ülésre már javaslatot is tesznek.

Tényként állapíthatjuk meg a vázolt eseményekből, hogy a szabad világ most már nem dől be a mosollyal és ígérettel bőven bérelt újabb szovjet politikanak. Szorosabbra fűzi egységét és a teljes együttműködést valóságá kövacsolja a szovjet tömb ellen. A nyugatiak töhéletes együttműködésére feltétlen szükség is van, de ezenkívül arra is, hogy a Szovjetben megindult belső elröjdedést minden eszközzel és lehetséges módon jól kihasználjanak, mert csak így remélhető a leigázott népek szabadddá tétele és a háború nélküli tartós világbéké megvalósítása.

Remélünk kell azt, hogy az amerikai külpolitika rugalmassága a most folyó előlri választási közelem ideje alatt is megmarad és a választások eredményétől függetlenül a jövőben sem lesz más irány, melyet folyamányalént a mi hazatérésünk belátható időn belül elkövetkezik.

ÉDESANYA...

Ugye nem emlékszel rá? Hogyan is emlékeznél, hisz apró kis emberpalánta voltál, éppen csak hogy napvilágot láttál... Sirtál szakadatlanul, és földöntúli örömben, megdicsőült fájdalomában, boldogságában vedled sirt Édes Anyád.

S ha kacagtál, mikor a féltő, gondoskodó, csaló érted, neked élő Édes Anyád mindennel ellátott, kinék volt nagyobb az öröme, kinék ragyogott gyönyörűbb a szeme, ha rád nézett, mogint csak az Édes Anyád volt.

Az első önálló lépések után elostél, nem történt baj, csak megijedtél. És kinék állt el a szívverés, és sírásodra, a féltő, a mindenkinél jobban szerető Édes Anyádnak.

Növekedtél. Egyszer-egyszer vagy talán többször is Édes Anyád keze ért hozzád fájdalommal. Az az áldott kéz, mert jóra akart tanítani, nevelni, embert, becsületes, dolgozó embert faragni belőled. Ugye nem láttad, hogy akkor a szíve majd meg hasadt. Holmi jobban fájt, mint neked... De kellett, mert különben a vadhajtasok elszívták volna a nemes fa nedvét, belőled meg nem lett volna jó ember.

És mikor este bölcsődbe tett, ki rajzolt keresztet a honlódra, ki csókolta álmat arconra? Édes Anyád.

De ő tette össze kis kezdet is, ő tanított meg imádkozni is. Mindjárt az elején, akkor, amikor alig tudtál még beszélni. Az első kiejtett szavaid után már tanított az imádságra. Hogy Istenfőld légy, hogy minden munkádat nevével kezd, és a napot Isten dicséretével és hálával fejezd be.

Fiatal férfi lettél, ő tanított meg dolgozni is, de meg óvott a rossz társaságtól, féltett a rossz helyektől.

Katoná lettél? Az ő aggódása, féltése, imája kísérte minden lépésedet, tetteidet. És ha bakorultál a nagy világágésközből, ki volt boldogabb, mint ő. Nem számított, hogy kitüntetések birtokosa voltál, vagy nyomorút. Az ő szívének melege kísért, óvott, védett. Ő büszke volt rád.

Nem használt az ő szerető, gondoskodó, érted aggódó nevelése? Rossz utra tértél? Csak ő, egyedül ő nem taszított el magától. Ő korhelt, de szíve mélyén megbocsájított, magához ölelt, megvédett, akkor is az ő gyermeke voltál, ha "térozló" fiú is.

A sok százezrekkel együtt elkallódtál a nagy világágésközből. Senki nem tudott biztosat felőled, vagy talán igen, mert ő nem hitte el és mindig, örökre, míg csak élt visszavárt...

Nem volt még festő, nem volt szobrász, nem aladt író és talán sohasem is lesz, aki méltóan meg tudná festeni, rajzolni, domborítani, megírni az Édes Anya szeretetét. Erre az ocsot, véső levél, a toll gyenge. A művészi f. tázia, elképzelés elégtelen. Est csak őrezni lehet! Kinék? Nekem, neked, mindenkinek, ainek szerető, féltő Édes Anyja van, vagy volt!

Édes Anyánk csak egy van, ainek köszönhetjük életünket és mindent, ami emberré tett... És, ha ráborul a szentföld, mindörökké megszünt dobogni értünk az a nemes szív, amely egy életen át óvott, védett, elhalmozott pótolhatatlan szeretettel. Mert az ő szeretetét soha senki, sem feleség szerelem, sem gyermekek szeretete pótolni nem tudja!

Most csak gondolatban tudunk elzárandokolni ahhoz a jöttévé remegő kézhez, hogy gyermeki szeretetünket némiképpen is lerójuk, vagy ahhoz a virág nélküli sírhalmhoz, amely nekünk a legdrágábbat tártja!

ANYÁM...

Tudom, hogy vérsz reám
Mindennap jó Anyám.
Imádba foglalva
Gondolsz mindig reám

Mit szólnál jó Anyám
Egy május hajnalán,
Ha kopogna fiad
A szobád ablakán.

Ne búsulj jó Anyám,
Haza megyek én is,
Szerető fiadat
Viszontlátod mégis.

Remegő léptekkel
Ajtót nyitnál nekí
S náladnál boldogabb
Nem volna még senki.

Könnyező szemekkel
Csókolnád, ölelnéd,
E boldog percet
Soha nem felednéd.

Bátó János.

AZ ÁRULÓ.

A harmadik számú őrzéret csak 18 órás volt. Nyáron felüdülést jelentett a gyönyörű bükkösben portyázni. A fiatal tölgyes parcella ősszel szívet-lelket gyönyörködtető látványt nyújtott a rozsdavörös-barna ezer és ezer színváltozatával, a tavaszi rügyfakadás idején sem tudott betelni az áthaladó a természet, az élet megindulásával. De télen a méteres hóban portyázni, rendszerint szűz hóban, nem a legkellemebb volt. Aki szeretett a szabad természet változásában gyönyörködni, annak ez sem volt terhes. Ugy télvíz idején a "nyilladék"-ok szűz havat csak az azon átváltó szávasok, őzek nyomai tették kissé változatosabbá, meg az itt-ott zsinórt húzó nyomok, melyek a vörösfraikos róka koma ott járásáról tanuskodtak. A gondozott vadállomány részére a havat is el-el-tisztították, különösen az etetőkhöz vezető nyilladékokból, hogy a főként őzek, a nemes szarvasok szaladni is tudjanak, ha a zord szél már elviselhetetlenné tette a bokrok alján az ott tartzkodást.

A járőr csak részben tudta kihatárolni a portyázás során eme hőkezeléssel eltakarított nyilladékokat. Neki meg volt az iránya a következő tereptárgyhoz.

Ott a fiatalos tölgyes parcella sarkán állt az öreg tölgy, mintegy őrszem, és most lombtalan ágkarjait szinte védően terjesztette ki a fiatalos fölé, ott kellett letérni a már csak szarvasok által járt nyilladékokra. A járás is nehezebb a 20-30 cm-es szűz hóban, de hiába, mégis csak menni kell. A vadőr is régen járhatott erre, mert inkább az etető felé jár, pótolni az illatos herét, szénát, gesztenyét, a szarvasok, őzek ahrakját, csemegéjét.

Alig tett meg a járőr 200 m-t ezen a nyilladékon, a fiatal tölgyesből egész friss lábnyom vezetett menetirányulnak megfelelően.

A lábnyom láttára a jv. Galambos v. törm., öpk. h. szemé mintha kitágult volna, a bajusza meg úgy mozgott, mintha nevetni készülné. A járőrtárs Nyirjesi prb. cső. meg csak a kalapját tolta kissé a fejéből, felé, mert hát a nyomozással neki lesz legtöbb gondja..., és már azon tűnődött, mennyi járás-telel lesz abból, hogy valami ott járt, és a lábnyomai a hóban maradtak...

-Mézük csak ki járt itt és miért? És eredményesen volt-e a hurok kitéve- mondta szárazon Galambos törm.

Nyirjesi prb. cső. a huroklásról még civil korában hallott, de hogy azt is meglehessen tudni a hóban hagyott lábnyomról, ki volt az illető, nehezen tudta elképzelni.

-Lássá Nyirjesi a lábnyom annak a visszahagyott fenyőágra, aki itt járt. Ha alaposan megnézzük, fel is ismerjük az illetőt.

Több se kellett Nyirjesi prb. cső.-nek. Mercsztette a szemét, szinte lehasalt, úgy nézte. De az ott járt egyén kópét csak nem sikerült meglátnia a szép tiszta hóban hagyott lábnyomban.

-Vigyázzon, el ne tapossa a nyomot- mosolygott Galambos törm. járőrtársa buzgó szemlélődésén.

-No kezdjünk csak hozzá. Menjünk egy kicsit be a cserjésbe a nyom mentén.

Alig haladtak 20-30 m-t, egy erősen letaposott helyre értek.

-Lássá Nyirjesi, itt lehetett a hurok, mellyel a tettes megfogta a vadat.

És csakugyan, egy érdektelen fiatal tölgynek a töve körül a kérge meg volt sérülve, ott volt a hurok megerősítve.

Hogy fogott is valamit, azt bizonyítja ez a letaposás és a fűn a dróthurok nyoma. Mert ki kellett szabadítani az őzet a hurokból, és azután azt valahogy innét el is szállítani. Ugy látszik, nem érezhette az orrvadász magát biztonságban, sietős volt az útja.

-Miből gondolja azt törzsörömester ur és honnét tudja, hogy őzet fogott?

-Abból, hogy az őzet nem tárta fel, a használhatatlan belső részeket nem dobta ki, hogy könnyítsen a terhen, hanem azt egészben magával vitte. Ha szarvas lett volna, azt nem tudta volna egyetlen elvinni. Hogy nem nyul volt, azt beszédesen bizonyítja az a pár szál szőr, ami ott a havon maradt, amikor a zsálmányt a tettes csomagolta.

A megállapításra felderült Nyirjesi prb. cső. arca, szorgalmasan keresgált a havon, és tényleg ő is talált néhány szőrszálat, de azt még eldönteni nem tudta, hogy az szarvasé, vagy őzé volt-e.

is.-

E kis helyszínelés után a járőr újból kiment a nyiladókra, hogy folytassa utját az előírt legközelebbi tereptárgyhoz, a községbe. Nyirjesi prb. cső. szemét le nem vette a nyomóról, de ügyelt arra, hogy egyszer is be ne lépjen egybe.

-No lát-e valami különösét Nyirjesi?-

-Nem én törzsörmester ur!-

-Pedig beszélt ez a nyom. Nem is hallja mit mond?-

-Én nem hallok semmit, csak azt, hogy valahol egy harvaly kopácsol.-

-No nézze csak. Itt pl. igen szép tiszta a benyomat. Látja, hogy a nyom egy megtalpalt, a talp szelén csiga-szöggel kivert és lapos patkóval ellátott lábbelivel szarmazik. És mert a szögek nincsenek megkopva, azt bizonyítja, hogy a talpalás új. Ha gipsz volna kéznél, akkor egy ilyen sértetlen nyomot kiöntenék, hogy a nyom biztosítva legyen. De nézzük csak tovább. Lát-e valami különbséget a bal és jobb láb benyomata között?-

-Igen, látok. A bal láb benyomata a sarónál és a lábhegynél mélyebb, mint a jobb lábnál.-

-Helyes a megállapítása. De tudja-e azt is, hogy mi lehet az oka?-

-Nem tudom törm. ur.-

-Az illető a bal vállán vihette a vadat, és mert azon az oldalon nagyobb volt a terhelés, azért erősebb a benyomat. Az illető balkezese lehetett, mert ösztönyszerűen először a bal vállára vette a terhet. Vérnyomot nem igen fogunk találni, mert az állt megfűlledt, majd megfagyott, így nem vérzik. De mérjük csak meg a lábnyom és a lépések hosszát, mert azokból közeli pontossággal lehet az illető magasságára következtetni.-

-Erre a boszorkányos kijelentésre már elő is került Nyirjesi járőrtáskájából a mérőszalag.

-A lábnyom hossza 26.5 cm, a lépés hossza pedig 63.5 cm. A lábbelinyom hossza férfinnél kb. hatszorosa, a nőnél 6.3/4-szerese a test magasságának. A lépés hossza pedig férfinnél 2 1/2, nőnél 3-szorosa a test magasságának. Ez itt férfi nyom. Számítsa ki emberünk magasságát.-

Rövid kis számítás után diadalmasan jelentette Nyirjesi prb. cső., hogy az illető 158-159 cm. magas lehetett.-

-Es mert a lábbeli fejrése előg széles benyomatot mutat, azt bizonyítja, hogy emberünknek terült lába van, valószínűen azért, mert sokat jár nyáron mezitláb. Még azt is megállapíthatjuk a nyomorból, hogy az illető terhet is vitt, mert járása enyhén terpesztett járás, és a lábfej benyomata mélyebb, mint a saroké.-

-Hogy szőke volt-e, vagy barna, dás haja vagy kopaszodó, azt majd meglátjuk, ezt megállapítani itt nem lehet.-

Időközben a járőr kiért az erdőből, mindég a nyomot követve. Az erdő után a forgalmas kocsútra jutottak. Azt még meg tudták állapítani, hogy a nyomok a község felé vezetnek.

Most jött azután segítségükre a helyi és személyi ismeret. -Lássuk csak, vegye elő a jegyzőkönyvocskéjét, és nézze meg, kik vannak a községben nyilvántartva or vadászás gyanuja miatt. Ismeri őket?-

-Mind még nem ismerem.-

-Én évek óta ezen az őrsön szolgálok, ismerem mindenkit.-

A nyilvántartott 6 név közül Galambos törm. kettőt választott ki. A többi négy nem jött tekintetbe, mert azok testmagassága és testalkata nem egyezett a nyomorból megállapított adatokkal.

A község leportyázása után a járőr az "Utolsó garas"-ban érdeklődött a vendéglőstől, hogy kik vannak az ivóban.-

-Négyen vagy öten, egy kis szilvóriummal melengetik magukat, mert hideg van.- És már megnevezte a benntlővőket. Vadas Péter is ott volt, a Galambos törm. által kiválasztott kettő közül egyik.

-Küldje csak ki egy kicsit Pétert, de ne mondja meg neki, hogy én keresem.- Kérte Galambos törm. a Korosmarost.

Vadas Péter gyanútlanul lépett ki az ivóból a folyosóra. A törm. gyakorlott szeme látta Péter meglepődésén és hirtelen savarón, hogy feltevése helyes volt. Az agyon foltozott tálikabátjának vállán jól láthatók voltak az odatapadt szárszálak.

-No Péter, hól van az őz, amit ma hurokban fogott?-

-Én törzsörmester ur?-

- Igen maga, hisz a szőrszálak még itt vannak a kabátja vállán.
 -Otthon van kérem. Nem tagadok. Kerestetem nincs, a család meg nagy, sok az óhes száj. Csak azt mondja meg törzsörömester ur, ki sügött be engem? -
 -Senki Péter, a fiatalosból, a hurkolás helyéről jövünk. A maga lábnymai voltak az árulók. Ugy-e maga zsákok, vagy terhet a bal vállán szokott vinni? Balkezes? -
 -Igen. -
 -Ez az ujjonnan talpalt bakancs volt a lábán? -
 -Ez. Csak azt nem tudom, hogyan tudták meg mindezeket a nyomokból s meg azt is, hogy én fogtam őket. -
 -Lássá Péter, ez a mi tudományunk. A nyom beszél, csak érteni kell a nyelvén. -

...ooo...

EGY KIRÁNDULÁS TÖRTÉNETE.

A szolgálásban levő csendőr sorsa nem mindig fenyőig tejfől. Ezzel minden kivülálló is tisztában van, de legjobban érzik maguk a csendőr. A mincelekmények száz és száz faja s ezek bőséges változata nem mindig a könnyebb feladatok elé állítja.

De ott vannak a kihágások ezrei. A figyelmeztetéstől az őrizetbevitelig bőséges skála adódik. S ha már a zenéből vettem ezt a skála szót, a kihágások hangszerűn játszik is az a csendőr, szépen, akinek az élet sokrétűségében tehetséggel áldott meg a Teremtő. És ebben a muzsikában sok tiszteletérzés, humorérzés, megértés és legfőképpen a rábizottak iránti szeretet alkotja a harmóniákat. Különösen az ifjúság szeretetében és megértésében.

S ha olyik csendőr olykor kényes helyzetbe kerül, ott van a diplomáciai képessége is, amely rögvest segítségére siet. Csupán egy kis lélekjelölésre van szüksége. Mármost a csendőrnek.

De nem könnyű sokszor a csendőrapák helyzete se, hisznek eleven sarjadékaik pajkosságukban nem is számítanak jótájkák felesésségteljes és példátmutató csendőri életével, s bizony a papák sokszor valamelyes diplomáciainak köszönhetik -még inkább azonban a csendőrcsemeté! -, hogy a csendőrhajtások egyik-másik hőstette az elévülés állapotában vész el. Igen, ha nem volnának firkászok, akik rég elévült eseményt is képesek kiásni. Oh, a szemérmotlonok!

Történt ugyanígy, hogy egy szép nyári délután egyik csendőr-üdülőből egy kisded, de elszánt csapat kirajzott. Ugy kerékpáron. Mert úgy könnyebb rajzani. Az összélethort úgy átlag 14-gyel lehetne osztani. Kivéve a kerékpárok évjárátát. Mert így már tetemes eltörlődést eredményezne a számtani művelés.

Kacagástól volt hangos a szép múlt. Persze úgy négyesével száguldoztak. S hogy félreértés ne essék: Egysoros vonalban. Újabb félreértés elkerülése végett: Egymás mellett, nem mögött.

Egyszer csak: Tú-tü-tü! Ezt egy csendőr közlekedési kocsit hallatta, mely hátulról nehezen bír, de megelőzte és leszállásra készletet a kirándulókat.

Kiszáll egy komoly csendőr. Elővesz egy jegyzékönyvecskét, de egy jól hegyezett írónt is, és a mögölként fiatal társaság megadásal várja a történendőt.

"Hogy hívják?" -kérdi egy bájos leányzótl. "X. Marianne", volt a válasz. "Édesapja neve?" -"X.Y." A csendőr gyanútlanul feljeggyzi, ámbeator ez a név élönken emlékeztette egyik kerületi parancsmunkára.

"És őnt?" -"V. Zs.", válaszolja egy piruló szőkeség. Csendőrünk kezében mintha egy pillanatra megállott volna az írónt, de ez merőben lat-szat volt, amikor a csö.fel.köz.ig. vezetője nevét hallotta az édesapa iránti érdeklődésére.

"És őnt?", kérdi habozás nélkül dorok csendőrünk a harmadik ennivaló irusától. A válaszok kötségtelenül egyik miniszteri osztályvezetőnk apaságáról tettek bizonyosságot.

Most már valóban megállott a csendőr íróntja. Gazdája, mosolyát elnyomva s humorát elővéve, megjeggyzi: "Na még éppen a felügyelő úr gyermeke hiányzik az együttesből!" - "Jelen!", hangzik egy harsány hang, s ennek tulajdonosa akkori felügyelőnk igen értelmes kamassz fia vala.

Csendőrünk egyában villámgyorsasággal végig szalad két gondolat. Nevezetesen: Megkora árnyat vetne itt az egész csendőrtisztület-re egy feljelentés! Másrészt, mit váltana ki a papák részére egy Csüsz-

béli mintából kivett előjárókat megillető alaku és tartalmu levél, amely az illő megszólítás után valahogy így kezdődik, hogy: "Nehéz helyzetemben..." Azonban ez az átkézés igazán csak egy szempillantásig tartott. Beleeszmítva azt a röpké elbácsúszást is az esetleg kilátásba helyezhető dícsóretektől.

Nos, a jegyzőkönyvocska helyére került, a kiránduló társaság a közlekedési szabályokból kioktatást kapott, s e történet a papírt mindeméi napig került...

Mondán ugyebár, hogy nem mindig könnyű a csendőr helyzete. Még akkor sem, ha ura marad. De a csendőrapáki sem. Még akkor sem, ha olykor mit sem tudnak csemetéik kalandjairól...

De az esetből kétségtelen hihetőséggel még valamit megállapíthatunk. Nevezetesen, hogy csendőr gyermekének lenni sem mindig könnyű! De olykor elvitathatatlanul hasznos.

Mert: Aki válságos pillanatokban csüggeteg szavak helyett magassállású felmenő ágébi közvetlen férfirokonának nevét elszántan ki-
o-
jti avagy meg nem tagadja...

Szikulusz.

...ooo...

RÉS A VASFÜGGÖNYÖN.

(folytatás)

-Reggel hatig nincs vonat- válaszolta a váltóbőr az érdeklő-
dőknek.

-Tehervonat?...-

-Annyira fontos az utazás?-

-Az idő sokszor életet ment- válaszolta Sándor.

-Hát az igaz- hagyta helybe a váltóbőr. -Ha úgy van...Egy óra múlva jön a "tejes", de az itt nem áll meg, csak a szomszéd községben.-

-Köszönöm! Jó éjszakát!-

-Vissont!- fogadta a váltóbőr s gyorsan becsukta maga után az ajtót, hogy a "tejes" áthaladásáig minél többet szundilálhasson.

Sándort mélyen lesújtotta az újabb csalódás, fájó szívvel tért rá a szomszéd községbe vezető mútra. A csendes magányában egymást kergette gondolatai. Mit?...Hogyan?...

Már nem messze volt a szomszéd községtől, amikor mögötte közeledő gépkocsi bűgása hívta fel a figyelmét. Önkénytelenül meglelőcsre gondolt. A közvetlen pillanatban szemrehányást tett magának gyávaságáért. Amikor a tehergépkocsi megközelítette, sapkájával álljt- intett, mire a kocsi vezetője lassított és tőle pár lépésre megállt a kocsi. A vezető szót sem várt a leállítójától, kedélyes hangon kiszólt az ablakon:

-No, szálljon fel gyorsan elvtárs! Látom, hogy párttitkari gyűlésre iparkodik.-

Sándor látta, hogy elől az ülés el van foglalva, ezért a gépkocsi oldalán igyekezett feljutni, miközben válaszolt a vezetőnek:

-Ott még egészen nem tartok, de hogy mit hoz a jövő, azt nem tudhatjuk.-

-Ilyen éjjeli gyalogosoknak, mint maga, nem hiszem, hogy a jövő sok jót ígér- mire a vezető mellől ülők jékiúon kacagtak, a vezető pedig nagyobb sebességre kapcsolt, meg sem kérdezve az új utasától, hogy meddig vagy hova.

Sándort igen meglepte, hogy a gépkocsin nem árut talált, hanem személyeket. Vagy tizenketten lehettek, akik közül csak ketten beszélgettek, míg a többiek ülve vagy féloldalra könyörölve bóbiskoltak. Üdvözölte őket, mire innen is, onnan is egy-hét morgást hallott. Egyideig szólanul vizsgálódott, szeretne volna megállapítani, hogy milyen társaságba került. A legfontosabb kérdés azonban az volt előtte, hogy hova megy a gépkocsi, ezért megkérdezte a két beszélgetőtől, hogy hova utaznak? A megszólítottak gyúpusan rátekintettek, amiből Sándor nyomban megállapította, hogy nem ide való kérdést intézett a beszélgetőkhöz. Közülük az egyik vontatottan megszólalt:

-Földi, itt mindenki megy a maga útjára. Úgy látszik, hogy maga új ebben az életkörben? Mi mar nem kérdezzük senkitől sem, hogy hova és miért megy. Tudjuk, hogy ez mindenkinek kényes kérdés, ha éppen nem akar hazudni.-

-Elnézést kérek. Eltalálta uram, valóban ujenc vagyok: a hasonló utazásokban. De én leginkább azt szeretném tudni, hogy a gépkocsi hova megy?-

-A gépkocsi?...Az is úgy, mint mi...Senki nem tudja, hogy hova és miért megy. Most közvetlen Fejővári, hogy onnan hova megy, nem tudjuk,

mert mi csak addig megyünk mindig -felelte a másik férfi olyan hangon, hogy az érdeklődőnek éreznie kellett, hogy az ilyen beszélgetés nincs ilyenre.

-Bocsánat, még valamit szeretnék tudni és azt, hogy Fejérvárig mennyi a viteldíj?

-Itt nincsen tarifa, mindenki annyit fizet, amennyit tud -világosította fel Sándort az utitárs, miközben hátizsákjából előkotorasztott egy kis üveget és azzal megkínálta. Sándor megérezte a pálinka szagát, egy kicsit ivott az üvegből, s szíves köszönéssel visszahadta azt gazdájának. Utána pedig ők hárman is szundikálni kezdtek.

Sándort álmából a gépkocsi szorítlan rázása felzavarta. Még széjjel sem tekinthetett, a gépkocsi hirtelen megállt.

-Hol vagyunk? - kérdezte a leszállóktól.

-Székesfehérváron - felelte egy idősebb asszony, aki leszállása közben csomagjaival bajlódott. Sándor nyomban sietett segítséghez neki, majd pedig a többieknek is, akik csomagokkal érkeztek. Amikor minden kiszállított utas megfizette a vezetőnek a viteldíjat és tőle elbucuzott, Sándor is megkérdezte, hogy mely irányban folytatja az útját.

-Lepsény felé. És maga hova szándékozik menni? -

-Austriába. -

A vezető egy rövid ideig gondolkodott, után előre ment és egy pár hall szót váltott az elől ülő utassal és Sándorhoz menvén közölte, hogy akivel beszélt, szintén Austriába igyekszik. Üljön mellé, beszéljék meg, hogy mennyit tudnak fizetni és az összeg után meghatározza, hogy meddig viszi el őket.

-Kedves uram! Szeretném, ha megértene - szólt Sándor közbe. - Én nem üzleti úton vagyok. Itt az összes pénzem, nem tudom mennyi. Számolja össze és döntsön. -

Ezután a szobában lévő összes pénzt átadta a vezetőnek, amit a gazda adott némi a vasutállomáson. A vezető pedig begyírta a szobába a pénzt, intett Sándornak, hogy üljön előre, majd ő is gyorsan az ülésen termett és elindította a gépkocsit, amely hamarosan végig robotgott a városban.

(folytatjuk)

B. 76.

...000...

KÖZLEMÉNYEK, HÍREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Karácsonyi akcióról közzétett beszámolómból kimaradt a franciaországi M. B. bajtársunk 2.000 frankkal törént segélyezése, mely összeget az ottani területvezető és egy másik bajtársunk ajándékozott.

Központi segélyalapunkra azideig három csoportunk és 8 bajtársunk küldött hozzájárulást, 5 bajtársunk pedig csatlakozott a segélyalap létesítésére vonatkozó felhíváshoz, de esideig nem juttattak arra anyagukat. Felkérjük az utóbbiakat elmaradt hozzájárulásaik pótlására, valamint többi csoportjainkat és összes bajtársainkat is a létesített alap támogatására.

A központi segélyalapra szükség van, hogy állandó és folyamatos segítségre szoruló több bajtársunkat és családját támogathassuk. Ennek szükségességét támasztják alá az alábbi sorok, melyeket egyik főtörm. Bajtársunk intézett központi vezetőségünkhöz:

"Tisztelettel bejelentem, hogy a m. kir. esendő központi segélyalap pénztárából a címenre feladott 50, azaz: ötven német márkát hiánytalanul megkaptam, amely váratlan segély igen nagy örömet szerzett.

Körem ezért a m. kir. esendő bajtársi Közösség Vezetőségét, fogadja mélyen a szívemből feladott hálás köszönetemet. Körem a jó Isten áldását és segítségét a mélyen tisztelt Vezetőség további munkájára, hogy a -sajnos- töves úton járókkal szemben is eredményesen végezhessen nehéz munkáját! Én már négy hónapja teljesen munkáteltelen beteg vagyok és az eddigi orvosi kezelés igen kevés eredménnyel járt. Négy hónap óta a betegségemről élek családommal együtt és rajtam kívül meg feleségem is három év óta szív és idegbeteg. Kelt Nyugaton 1956. április 17-én. Mély tisztelettel: Alkírás."

Ezután köszönettel nyugtáztuk az Ön hozzájárulását a B. B. -re

A tuloldali közönet elsősorban azokat illeti, akik áldozatkészségükkel lehetővé teszik a rászoruló Bajtársak megsegítését, mert központi vezetőségünknek csak a Bajtársak támogatása által van módjában ezt eszközölni.

A párisi tanulmányi verseny 1954/55 évi záró ülésén, 1. évi február hó 25-én kihirdetett eredmény szerint B. 76. Bajtársunk a II. csoportban "Forog a kerék" jelige alatti elbeszéléssel a második díjat, 8.000 francia frankot nyert. E csoportban az első díj ezalkalmmal nem került kiosztásra. Összinté örömmel gratulálunk Bajtársunk sikeréhez, mely annak a bizonyítéka, hogy a magyar csendőr nemcsak fegyverrel a kézben, hanem tollal is eredményesen szolgálni tudja nemzeti érdekeinket.

Déli harangszó 500 éves jubileuma. III. Kallisztus pápa 1456. június 29-én becsajjtotta ki az "Imádságok Bulláját", melyben elrendelte, hogy minden szent-misében imádkozzék a pogányok elleni könyörgést és előírta, hogy "valamennyi város, vidék és helység templomában nona és vesperes között minden nap harangozzanak, amint esténként Angelusra szoktak harangozni".

Szomorú időszertűséget ad az 500 éves jubileumnak a jelenlegi világhelyzet, amikor a pogány török helyett meg az Isten is tagadó kommunizmus osztotta ketté a világot, mely a kereszténység számára még nagyobb veszedelemet jelent, mint az Izlam akkori hódítása.

A szabad világ megünnepli a déli harangszó 500 éves jubileumát, melyhez nekünk csendőröknek is csatlakoznunk kell. Felkérjük Bajtársainkat, hogy vegyenek részt teljes számban az ünnepségeken, a déli harangzás alkalomával pedig mindennapi imájukban kérjék a Teremtőt, hogy a kommunisták által leigázott népek földjén s így Hazánkban is újból minden templomban szabadon hirdethessék a harangok az Urnak dicsőségét.

Ne feledkezzenek meg felhívni jelenlegi tartózkodási helyükön lakó idegenek figyelmét Hunyadi János, Magyarország kormányzója és Kapisztrán Szent János által vezetett seregek 1456. július 21-én Nandorféhegyvárnál a törökök feletti győzelmére, mert az ima-hadjárat mellett ez a siker járta meg a pogány erőknek a szétválasztást megakadályozta nyugatra való további előretörését.

A népszáíi akasztár eltávolítását elrendelte a hazai kommunista miniszter tanács az osztrák-magyar határon és azt május 12-én megkezdték. Sajnos azonban ismét csak egy kommunista csalásról van szó, mert egyrészt azért fogtak hozzá az irt időben, hogy az osztrák kommunista párt elcsélt az e hó 13-án Ausztriában tartandó képviselő választáson növeljék, másrészt pedig a jugoszláv-magyar határról már olvont alakulatoknál az osztrák határmenti magyar határvédelmi alakulatot létszámát csaknem megkétszereztek s ezenkívül az egyes határőrsőkre eddig beosztott 5 szolgálati eb helyett 16 szolgálati eb működik.

Igy festenek azok a könnyítések, amit a kommunisták a szabad világ fele kiabálnak, mert hiszen az osztrák-magyar határon ezáltal nem holt anyag, hanem élő erőből vont és szinte ettörhetetlen fal akadályozza meg honfitársaink nyugatra való menekülését.

A pünkösti ünnepok kellemes eltöltését kívánjuk minden Bajtársainknak és Olvasóinknak.

H A N D S C H R I F T - K Ö Z I R A T. ADRESS-CIM: E. L. SZERKESZTŐSÉG
DRIEBERGEN, Burgemeester Park 24. NEDERLAND

DRUCKEREI
PRINTED MATTER
PERIODIQUE
DRUCKSACHE

Aan Heer
Mr.
hr.
An Herrn.
Béla R e k t o r
376 Eddy Rd.
CLEVELAND 8. Ohio

U.S.A.

PER LUCHTPOST
PAR AVION